

Sygn. akt I CNP 1/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie skargi J. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 11 stycznia 2012 r., sygn. akt ... 10085/11, wydanego przez Sąd Rejonowy w W., w sprawie z powództwa A. T. Spółki z o.o. w W., obecnie D. Spółki z o.o. w W. przeciwko A.O. Spółce z o.o. w likwidacji w S. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 kwietnia 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga J. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego z dnia 11 stycznia 2012 r. została oparta na podstawie naruszenia art. 15 k.s.h., art. 210 k.s.h., art. 38 w zw. z art. 58 § 1 k.c. oraz art. 201 k.s.h. w zw. z art. 38 k.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku sądu pierwszej instancji jest dopuszczalna jedynie w sytuacjach wyjątkowych, o których mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest lub była możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. Zaskarżony nakaz zapłaty z dnia 11 stycznia 2012 r., wydany w postępowaniu upominawczym, był orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, albowiem nie został zaskarżony przez pozwaną.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skarżącego któregokolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje odrzuceniem skargi przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarga wniesiona przez J. P. nie spełnia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że

samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia Sądu pierwszej instancji strona nie wniosła bez winy środka zaskarżenia wymaga przedstawienia odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia z przyczyn przez siebie niezawinionych, o charakterze wyjątkowym. Niewystarczające jest samo stwierdzenie, że w sprawie zachodzi wypadek wyjątkowy w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c., nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa. Z brzmienia art. 424¹ § 1 k.p.c. wynika, iż legitymacja do wniesienia skargi przysługuje stronie postępowania, w którym zostało wydane orzeczenie zaskarżone skargą. Skarżąca J. P. nie była stroną w postępowaniu zakończonym nakazem zapłaty z dnia 11 stycznia 2012 r. Z tego względu wniesiona przez nią skarga jest także niedopuszczalna w rozumieniu art. 424⁸ § 1 k.p.c. Podlegała ona zatem odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.